

endnu have Betydning paa mange Maader. Det er belærende for dem, der besøge dem, der at faa Lejlighed til at se de bedste Dyr, som udpeges, og at sammenligne dem med dem, de selv have staaende hjemme i Stalden, og med dem, der i øvrigt ere fremstillede. Men de ledende Mænd, de, der staa i Spidsen, de kiøge paa dette Omraade, have især haft meget imod de smaa Dyrskuer. De mene, at der kun skal holdes store Skuer, hvor kun det bedste, det ypperste møder frem med Betingelser for at klare sig. Jeg deler ikke den Betragtning. Jeg underkender aldeles ikke Betydningen af, at der holdes store Stævner, hvor det allerbedste møder frem, Fællesskuer, Landmandsforsamlinger eller lignende. Men det store Tal af Landmænd ser ikke disse Skuer, overværer dem ikke. Og komme de dertil og se, hvad der er fremstillet, ere de let tilbøjelige til at lade Hænderne synke og sige som saa: Det nytter ikke, jeg er ikke i Stand til at naa noget, der kan klare sig her. Paa de smaa Skuer derimod komme alle med i Kapløbet, der kunne Begyndere vove sig frem, der bliver Lysten vakt til at naa op paa Side med de andre Udstillere. Afstanden mellem det, de selv have, og det, de andre udstille, er ikke saa overvældende. De faa Mod paa at arbejde sig videre frem, og det er en Fremgang, der sætter Spor i de tusinde Hjem, og det er det, der tæller, naar vi skulle til at se paa, hvad Landbruget præsterer. Det er ikke de enkelte Spidser, der fremstille det ypperlige, der er det afgørende, men at der bliver Fremgang over de brede Lag, over de tusinde Hjem. Jeg har gjort den glædelige lagttagelse, at der for Tiden er et nyt Hold i Færd med at rykke op ved vore Skuer. Husmændene og de mindre Gaardmænd ere nemlig langt flittigere Udstillere nu end tidligere. Hvad betyder det? Det betyder, at Interessen der er bleven vakt, den er større, end den har været før, og det betyder Fremgang for alle de mange, Præmiering er en Opmuntring, og den Præmiering, der finder Sted paa de smaa Skuer, er en Opmuntring til fortsat Flid.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om Statens Tilskud til disse Landboforeningsskuer. Allerede i Loven af 31. Marts 1852, den første Husdyrlov, var der den Bestemmelse, at Staten ydede lige saa stor en Sum som den, Landboerne selv ydede, men Summen var ganske vist meget beskednen. Den udgjorde kun 15,200 Kr.

Tilskuddet fastsattes ved Loven af 1862 til 13,200 Kr., men samtidig blev der givet en Bevilling paa 22,000 Kr. til Hingste alene. I 1880 forhøjedes Beløbet til Landboforeningernes Skuer til 30,000 Kr., og der gaves 30,000 Kr. til Hingste. I 1887 forhøjedes Bevillingen til Landboforeningerne til 60,000 Kr., og til Hingste- og Tyrestatsskuer til 80,000 Kr. Der kom Statstyreskuer med. Den daværende Indenrigsminister, Ingerslev, der forelagde Lovforslaget, gjorde det med den Bemærkning, at nu skulde vi have det andet store Handyr, Tyren, med paa vore Skuer. Ved Loven af 1897 forhøjedes Beløbet til Landboforeningsskuerne til 75,000 Kr. Saa fik vi Loven af 1902, hvorefter vi fik det Krav, der har været rejst saa mange Gange, gennemført, at Staten skulde give lige saa stort et Beløb til Præmiering paa Landboforeningernes Skuer, som Landboforeningerne selv udrede. Det har ført til, at vi 1910—11 ere oppe paa et Tilskud af 113,780 Kr. Ved dette Forslag foreslaas det at halvere denne Bevilling, saa at vi komme ned paa mellem 56,000 og 57,000 Kr. Som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) gjorde gældende, har det i lang Tid været et Ønske fra Landboforeningernes Side at faa Bevillingerne til Husdyrbruget og Planteavl ligestillede, og jeg anser det i høj Grad for uheldigt at komme bort derfra. Det er ikke rigtigt, at Staten siger til Landboforeningerne: Naar I anvende 1,000 Kr. til Planteavl, faa I 1,000 Kr., men hvis I anvende dem til Husdyrbruget, faa I kun 500 Kr. Det er fra Statens Side at lægge et Tryk paa de landøkonomiske Foreninger med Hensyn til, hvordan de ville anvende deres Penge, og hvis vi skulle ned til at faa Halvdelen af det, som vi selv yde, medens vi før fik lige saa meget, er det nødvendigt, at Planteavl følger med. Naturligvis ønsker jeg ikke denne Nedsættelse, men jeg mener, at det for et godt Arbejde i Landbrugets Tjeneste er absolut ønskeligt, at Bevillingerne ere lige store, enten de landøkonomiske Foreninger anvende Beløbet til det ene Formaal eller til det andet.

Man synes at have stor Tilbøjelighed til at ville fremtvinge, at Landboforeningerne slaa sig sammen om at holde et stort Fællesskue, og det søger man at fremkalde ved at forhøje det Tilskud, der før var 10 pCt., til 20 pCt. Jeg er enig med det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) i, at det neppe nytter, i